

можеше да се успокои, но вълнитѣ вече не бѣха тъй голѣми. Презъ разпокъсанитѣ облаци далечъ навътре падаше слънце и блещѣше върху пѣната на вълнитѣ. Сега цѣлиятъ конусъ на Тасосъ се виждаше и само хоризонтално презъ срѣдата, като бѣлъ поясъ, обгръщаше го тѣсна ивица отъ мъгла. Задъ поста полето се зеленѣеше, измито и свежо. Прострѣнитѣ дрехи се развѣваха надъ бѣлото здание като разноцвѣтни флагове и постѣтъ имаше идиличния видъ на тихо и спокойно жилище.

Следъ нѣколко часа дознанието бѣше направено и рибарѣтъ и годеницата му трѣбваше да заминатъ за ротната застава, придружени отъ двама часови. Калинъ връщаше багажа и тръгна заедно съ тѣхъ, но той си намѣри работа и до ротната застава и щѣше да иде тамъ. Всички знаеха, че гоститѣ ще си ходятъ, но пакъ това доде нѣкакъ неочаквано. По пжтеката, която кривулѣше изъ полето, все повече и повече се отдалечаваше малката група. Наоколо, въ зеленитѣ вълни на тревата, подскачаше Ханджаръ, както правѣше това понѣкога въ морето. Нѣколко пжти рибарѣтъ и момичето се обръщаха и тогава войниците махаха съ фуражкитѣ си отъ поста. Още малко и червената забрадка се скри задъ гжстия храсталакъ на смоквитѣ. Нѣкаква невидима ржка изведнѣжъ взе всич-